

Hannah Bonam-Young

VELED TELJES A VILÁG

HANNAH BONAM-YOUNG

Veled teljes a világ

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Out on a Limb

Copyright © 2023 by Hannah Bonam-Young
Cover illustrations © by Mary Scarlett from @mscarlettcreative
Title page illustration © by Kelsey from @myblogisgreat

Hungarian translation © Felszeghy Ildikó

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

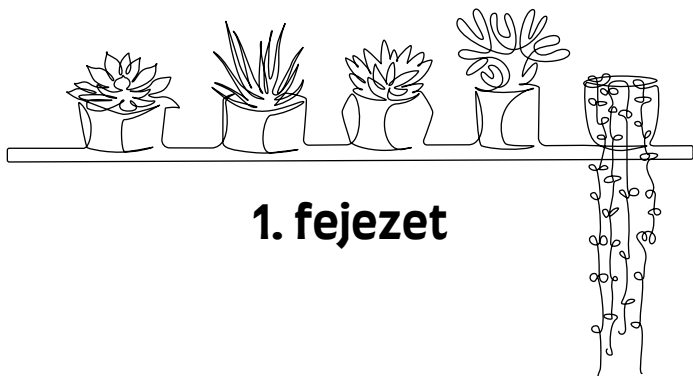
Fordította
FELSZEGHY ILDIKÓ

ISBN 978 615 104 034 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

1. fejezet

– Tudtad, hogy ez a dal elvileg egy orgiáról szól? – kérdezem a puncsostál mellett ácsorgó boszorkánytól, miközben a hangszóró felé mutatok.

– Micsoda? – kiáltja, és kátrányfekete karmaival a füle mögé söpri ősz parókáját.

– Ez a dal, a *Monster Mash* – mutatok ismét a hangszóróra.

– Mi van vele? – emeli fel a hangját.

– Egy orgiáról! – ordítok éppen akkor, amikor hirtelen elhallgat a zene, és a barátom, Sarah, a buli házigazdája felpattan az egyik székre, hogy a vendégekhez szóljon.

– Kösz, de nem. – A boszorkánynak öltözött nő úgy néz rám, mint aki meg tudna ölteni, majd sarkon fordul, és ironikus módon a véres fegyverekkel díszített árkádsor felé indul.

– Neked lenne megtiszteltetés – dűnnyögöm, majd töltek magamnak a felismerhetetlen, neonzöld színű italból, ügyelve, hogy kikerüljem a benne úszkáló, szemgolyó formájú cukorkákat.

Eközben a legjobb barátom, Sarah, mint minden évben, most is elmondja a szokásos beszédét, hogy mennyire hálás mindenkinek, amiért eljöttek a halloweeni bulijába, és ez mennyit jelent neki. Én pedig azon tűnődöm, vajon számolja-e valaki titokban, hány hot dog múmiát tölttem eddig magamba.

Mindegy is, gondolom, és egy újabbért nyúlok.

– Hejhó, Winnifred kapitány!

Basszus, észrevettek. Az italomba ejtem a múmiát, és a kezemmel letakarom a pohár száját.

– Minden oké? – kérdezi Caleb, Sarah férje, aki gyanakodva méregeti a poharamat.

– Soha jobban – felelem kedvesen. – Egy újabb sikeres év. – Csodálattal nézek körbe a lakásukon, amelyet most is nagyon profin és precízen díszítettek fel.

Caleb is körbejártatja a tekintetét, és amikor egy alázatos, büszke mosoly és a felesége munkája iránti csodálat jelenik meg az arcán, fogadni mernék, hogy a következő három szó fogja elhagyni a száját...

– Sarah kedvéért bármit – mondjuk ki egyszerre. Félelünk, de határozott mosolyát megpróbálja a kezében lévő sör mögé rejtteni. Sarah és Caleb kilencedikben találkoztak. A srác azóta is cipeli utána a tankönyveit, konkrét és átvitt értelemben is.

Szeretem Calebet. Olyan, mintha a testvérem lenne, vagy épp a sógorom, ha Sarah-val tényleg nővérek lennénk, ahogy azt az iskolában mindenkinek váltig állítottuk (vagyis hazudtuk). Egyébként később kiderült, egy pár éve elvégzett DNS-tesztnek köszönhetően, hogy negyedfokú unokatestvérek vagyunk, úgyhogy Sarah azóta, ha tudja, csakis azt mondja, unokatestvérek vagyunk.

– Tudod, itt van a barátom, Robbie. Arra gondoltam, talán bemutatnálak neki – folytatja Caleb, miután nagyot kortyolt a söréből.

Aha, biztos, hogy nem.

Azóta sikeresen kerülöm a srácokat, akikkel Caleb össze akar hozni, amióta randiztam az egyik munkatársával. Winston sírva mesélt nekem az anyjáról – aki egyébként él és virul – és a köztük lévő „gyönyörű kapcsolatról”. Még egy orchideát is hozott nekem, ami akár kedves gesztusnak is nevezhető, hiszen szeretem a növényeket. De sajnos egy hatal-

mas kerámiacserépben hozta, amely tele volt kövekkel és fakéreggel, és vagy egy tonnát nyomott. Nem tehettem le a földre, mert ha egy pincér átesik rajta, ott helyben szörnyet hal, úgyhogy az asztalra tettük kettőnk közé, amitől egyáltalán nem láttuk egymást. Aztán az unalmas vacsora után még haza is kellett vinnem, és a taxi hátsó ülésén a virágomban kapaszkodva írtam neki egy *ne találkozzunk többet* SMS-t.

Az a randi megerősített abban az elhatározásomban, hogy maradok a szokásos randiappoknál, ahol saját magamnak tudom kiválasztani a partneremet.

– Talán majd később – válaszolom Calebnek. – Most már szeretnék beszélni a háziasszonnyal. – Sarah felé biccentek, aki úgy van felöltözve, mint Buttercup hercegnő, Caleb pedig az ő Westley hercege.

– Jó, értem. De ő most tényleg más. Az ő anyja tényleg meghalt – teszi hozzá Caleb túlzottan is lelkesen.

– Na, ez pluszpont – csatlakozom hozzá. – Imádom, ha egy pasi anyja halott. Így sokkal könnyebb minden az ünnepekkor.

Caleb felnevet, és hátat fordít, hogy töltsön egy pohár lime-puncsot.

– Tessék! – nyújtja felém a poharat, majd kiveszi a kezemből a mumifikált italt, és a szemetesbe dobja. – Annyit eszel, Win, amennyit csak akarsz.

Előredőlök, hogy átvegyem tőle az italt.

– Ez a legszexibb dolog, amit valaha mondtál nekem, Caleb. Ebben a pillanatban valaki rácsap a fenekemre.

– Már megint flörtöl veled? Istenem, hányszor mondtam már mindkettőtöknek, ha viszonyotok van, legalább csináljátok diszkréten.

– Buttercup! De jó, hogy csatlakozol hozzánk – vigyorodom el.

– Imádom a jelmezedet, mint mindig – sóhajt fel Sarah, és könnyed csuklómozdulattal a jól kidolgozott kalózzelmezemre mutat.

– Amíg nem nő ki a kezem, ez mindig jó poén lesz – a kampókezemmel megveregetem a mellkasát, mire felnevet, és ellök magától.

– Muszáj beszélünk pár emberrel, de itt maradsz éjszakára? Előkészítettem neked a vendégszobát, és...

– Igen, maradok takarítani. Ahogy minden évben, bébi – szakítom félbe. – Menj, szórakoztasd a vendégeidet!

Sarah gyorsan elhadarja, hogy „köszí, te vagy a legjobb”, majd elindul, maga mögött húzva Calebet, mintha a férje egy engedelmes kiskutya lenne a póráz végén.

– Király jelmez – dicsér meg artikulálatlanul egy nagyon részeg, piros ceruzának öltözött nő. A mellette érkező kék ceruza hozzáteszi:

– Ti fogjátok megnyerni a páros versenyt – jegyzi meg távozóban.

Páros jelmez? Nekem? Szingli Winnie-nek? Ugyan...

Valószínűleg Calebet is kalóznak nézték, és azt hitték, velem van. Végül is Westley a Rettegett Roberts Kalóz. Úgyhogy ez nem is annyira elrugaszkodott feltevés. De az én kalózruhám sokkal inkább hasonlít a klasszikus szajha stílusra. A mellem gyakorlatilag az arcomig fel van nyomva, és a neccharisnyám már teljesen szétszakadt, miután minden évben ezt viselem, ezért tökéletesen hozza a ringyó stílust. A derekamat egy széles műbőr öv díszíti, vállig érő fekete hajamat pedig egy vörös kendő alá rejtettem. Ez egy új kiegészítő, amelyet azután vezettem be, hogy a kalózsapkám eltűnt a tavalyi dorbézolás közepette. Nyugodjék békében!

Tényleg addig fogom viselni ezt a jelmezt, amíg már nem lesz lejárt lemez ez a poén. Ebben nem hazudtam. De az igazat megvallva azért is ezt veszem fel minden évben, mert dögös vagyok benne. Ráadásul nincs is pénzem rá, hogy vegyek valami újat. De erről inkább ne beszéljünk!

Ehhez olyan zseninek kell lenni, mint amilyen Sarah.

Csapj le a leghelyesebb számítógépes kockára, amilyen hamar csak lehet, intézd el, hogy örülten beléd szeressen, majd várj, amíg mocskosul gazdag nem lesz! Sarah pedig mostanra főállású vicces barát lett. Vendéglátó, programszervező, megszállott olvasó, egy gyermektelen háziasszony, takarító-nővel. Jelenleg is az én harmincadik születési bulim témáján ötletel, ami csak tizennyolc hónap múlva esedékes.

– Megbocsátasz? – Halk, cinikus hang szólal meg a hátam mögött, mire megfordulok.

Ó, szóval itt van! A másik kalóz, akivel tudtomon kívül összeboronáltak. Igaz, ezt a kalózt biztos nem vetném a cápák közé.

Milyen róla az első benyomásom? Magas. Nagyon magas. Mintha kinyújtották volna egy sodrófával, mielőtt betették valamilyen csodálatos aranyifjúsútőbe. Kócos, középen elvasztott haja a kilencvenes évek fiúbandáinak hajviseletére emlékeztet, ami, hirtelen úgy érzem, ismét divatba jött. Sötétszőke, de ezt meg tudom neki bocsátani. Ferde mosolya azt üzeni, *Menekülj, amíg tudsz!*, egyenes, karakteres orrát ellensúlyozza szemének lágy pillantása, és az összkép egyszerűen imádnivaló.

– Nagyon sajnálom – jegyzi meg sajnálkozás nélkül –, de egyikünknek át kell öltöznie.

– Jaj, istenem! – simítok végig a szoknyámon, majd csípőre teszem a kezem. – Ez annyira kínos... Mennyi esélye volt?

– Ugye? És arra sincs esély, hogy bármelyikünk megnyerje így a jelmezversenyt, és – előredől, lehalkítja a hangját, de még mindig magasabb nálam – az a baj, hogy rajtam nincs semmi ez alatt.

Elfojtom magamban a nevetést, és közben arra gondolok, bár ne érne ez a beszélgetés véget. Ritkán találok méltó ellenfélre, még ritkábban olyanra, aki ennyire helyes.

– Hát az nagy kár, előre kellett volna gondolkodnod, rajtam még rengeteg jelmez van ezen kívül.

Megrándul a szája sarka, de úgy tűnik, ettől eltekintve sikerül magában tartania a reakcióját. Kihívás elfogadva.

– Például? – kérdezi, és keresztbe teszi a kezét.

– Például egy viking.

– Most, hogy mondod, ott látom, hogy kikandikál egy szarv. – Begörbíti az ujját, és a fejem mellé mutat.

– Ez igazából alap a sátán utódainál, de megértem, hogy összezavart.

– Aggasztó. Mi van még?

– Természetesen egy szexi szobalány – verdesek a szempilláimmal.

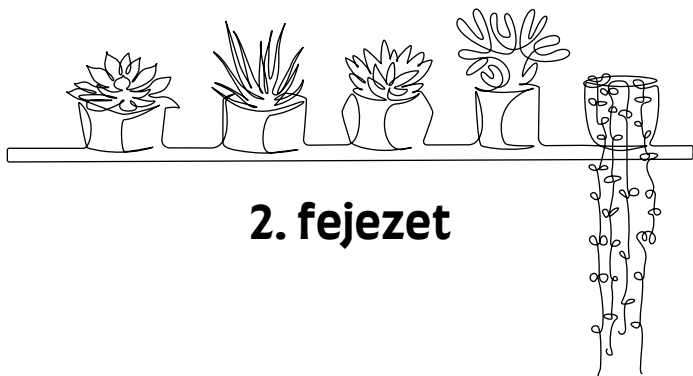
Azt hiszem, ez az a pont, ahol megnyerem a versenyt, elneveti magát. Mindig beválik, ha megpróbálsz sokkolni a másikat.

– De attól tartok, mégsem adhatom át neked a kalózjelmezt. Tudod – elengedem a kampó belsejében lévő fogót, és lehúzó a bal kezemmel, hogy megmutassam a kisebb, kevésbé fejlett jobb kézfejemet, amit alatta rejtegettem –, szükségem van erre a kapaszkodóra. – Vicceskedve intek neki apró, gömbölyű ujjaimmal, amelyek rövidebbek, mint egy ujjperc, és megmozgatom őket, amennyire csak tudom.

Nem akad ki, ahogy vártam, helyette cinkosan elmosolyodik. A szemében huncutság csillog, tekintetével azonnal az ujj köré csavar. Kellemetlenül érezném magam, ha a szeméből nem sugározna ez a pajkosság. Annyira jól szórakozik, hogy valami azt súgja nekem, egy lépéssel előttem jár.

– Ó, értem. Akkor... valahogy muszáj lesz egyezsége jutnunk – nyújtja ki a lábát közénk.

Ugye most csak szórakozol velem?!

2. fejezet

A srácnak műlába van. Lazán körbe van tekerve egy vinil-matricával, hogy úgy nézzon ki, mintha fából lenne. Az a fajta, amellyel a konyhai polcokat borítjuk be, és ezzel azt az illúziót kelti, mintha egy kalóz falába lenne a fekete nadrág alatt, amit a térdénél egy bőrkötéllal kötött fel.

– Te jószágos ég! – kiáltom, mire végre felnevet. Őszintén, szívből. Mély, hangos kacagás tör elő a torkából, az állkapcsa megfeszül, a nyaka pedig hátrahajlik. Nem is próbálja visszafogni magát. És bátran kijelentem, szexi.

– Tényleg azt hittem, hogy megnyerem ezt a kört – mondom csalódottan.

Még mindig nevet, sokkal erősebben, mint én. Nem vagyok ehhez hozzászokva, ezért üdítően hat rám az őszintesége. Már többször mondták nekem, hogy kellemetlenül hangosan nevetek. Volt, aki odáig ment, hogy egy bébifókához hasonlított, aki az anyja után kiabál. Az igazat megvallva *több* ember, két külön helyzetben, egymástól függetlenül tette ezt a megállapítást.

– Ez tényleg páros jelmez. Igazuk volt a ceruzáknak – sóhajtom, és alig jutok levegőhöz a boldogságtól.

A mellkasához kap, mint aki próbálja összeszedni magát, és lassan abbahagyja a nevetést. Ezt követően kisiús, ferde mosollyal mér végig tetőtől talpig.

Azon gondolkozom, vajon tetszik-e neki, amit lát. Igazából remélem, hogy igen, mert én egyértelműen élvezem, ami

most történik. Minél tovább méreget, annál inkább érzem, hogy elégedett a külsőmmel.

A fekete, se nem túl egyenes, se nem túl göndör, vállig érő hajammal, a vékony szemöldökömmel, amit tinédzserkoromban kegyetlenül irtottam. A hegyes orrommal, amelynek a bal oldalán egy egyszerű aranypirszing díszeleg, és a mélykék szememmel.

A testemet igyekeztem beletuszkolni ebbe a jelmezbe úgy, hogy a mellem felnyomódjon, a derekam pedig keskenyebbnek tűnjön, de mindez csak illúzió.

Az alakom teljesen átlagosnak mondható. Szeretek nagyokat sétálni, úszni és táncolni, de ugyanúgy imádok esős napokon bekuckózni a kanapén, süteményt majszolni és túlédesített kávét szürcsölni. A karom és a hátam erős és izmos, köszönhetően a többévtényi pillangó- és mellúszásnak, de a csípőm és a hasam egy jól táplált, kényelmes nő képét mutatja. Nem akarok a testemre semmilyen elvárást ráerőltetni, és nem is akarok semmilyen élvezetet megvonni tőle. Olyan, amilyen. És én éppen ilyennek szeretem.

De vajon hogy nézhet ki egy átlagos napon ez a ránézésre tökéletes férfi itt előtttem? Olyannak képelem, aki egész életében gyönyörű volt. Az arcára kiült önteltség naiv, kedves mosollyal párosul, ami teljesen elveszi a józan eszemet. Nagyjából harminc centivel lehet magasabb nálam, és nem tudok másra gondolni, mint arra, hogy vajon milyen erősen kellene megrántanom a fodros nyakú kalózingét, hogy az ajka egy magasságba kerüljön az enyémmel.

– Bo vagyok – nyújtja felém a bal kezét, a testem pedig ezt úgy fordítja: *Szeretnéd, hogy megdugjalak?* Mert számomra semmi sem kellemetlenebb, mint jobb kézzel kezét fogni, és semmi sem vonzóbb, mint egy férfi, aki képes ennek elébe menni. Lelkesen megrázom a kezét.

– Win.

– Ez valaminek a rövidítése? – kérdezi, miközben elengedi a kezemet, és a sajátját belecsúsztatja a zsebébe.

– Winnifred, de igazából senki sem hív így. És mi a helyzet veled? – mutatok rá, hogy teljesen elgémberedett a nyakam, mert úgy kell felnézem rá, mint valami mesebeli óriásra. – Te miért vagy ilyen magas?

Most már nem is próbálja abbahagyni a nevetést. Én pedig nem is próbálok úgy tenni, mintha nem élvezném.

– Tessék? – kérdezi vidáman?

– De tényleg, mekkora vagy? Három méter?

– Százkilencven.

– Százkilencven mennyi?

– Százkilencvenöt.

– Ennek nem sok előnye van a hétköznapi életben. Kosarazol?

– Kosaraztam. – Csak egy pillanatra halványul el a mosolya, de én észreveszem. Ahogy azt is, hogy – lehet, hogy tudat alatt – megmozdul, hogy megvakarja a térdét a protézise fölött.

Összerezzenek.

– Ne haragudj! – mondom egyszerűen. – Tudod, én ilyen kézzel születtem, úgyhogy ostobamód mindig elfelejttem, hogy mások...

– Ne aggódj! – szakít félbe, és előreszegett állal elmosolyodik.

– Ezt jól elrontottam. De azért előtte jól éreztük magunkat, nem?

Bo nem néz rám, félénken elmosolyodik, a szeme ide-oda jár, és alig láthatóan dülöngél.

– Még mindig jól érezhetjük magunkat. Ha gondolod, én is kínos helyzetbe hozhatom magamat, mondjuk, ha szeretnéd, viccelődhetek a kezedről – ajánlja, de látszik, hogy nem gondolja komolyan.

– Igen, kérlek, az sokat segítene – kapok a lehetőség után.

Szembefordul velem, és miközben végignézi rajtam, a szemem elkerekedik, a szája pedig széles mosolyra húzódik, amittől az egész testemet átjárja a forróság. Kihívóan felvonom a szemöldököm, ő pedig, látom, oldalra döntött fejjel a következő lépését tervezgeti.

– Jól van. – Bo kinyújtja a kezét, majd behajlítja az ujjait, hogy jelezze, menjek közelebb. – Hadd nézzem csak!

Játékosan, mélyen a szemébe nézek, miközben felé nyújtom a kisebbik kezemet, és a hatalmas tenyerébe helyezem, amely legalább kétszer akkora, mint az enyém. Nagyot nyeljek, ahogy megérintem, a bőrünk találkozása felpezsdíti a vért az ereimben.

– Basszus...! – suttogja, miközben elbűvölően megragadja a csuklóm, és megforgatja a kézfejemet. – Ez imádni való – tanulmányozza komolyan. Végül csettint egyet a nyelvével, és elengedi. – Mégis mit mondhatnék?

– Ugye? – értek egyet, miközben mindkét karomat fellemelem. – Ezen nincs mit gúnyolódni. Túlságosan is cuki. Szóval most már hivatalos. Tönkretettem az estét.

– A legjobb, ami eszembe jutott, az Némó uszonya, de az inkább cuki, nem?

– Igen, Némó egy igazi ikon – értek egyet.

– Annyira imádtam azt a halacsját. – A nyakát kezdi masszírozni, és elnéz tőlünk balra, az előcsarnok irányába. – Mit szólsz, ha leülünk?

Bólintok, és elindulok a kétszemélyes sárga kanapé felé, Sarah dolgozószobájába. A falakon Sarah könyvei és térképei sorakoznak, amelyek Észak-Ontario tavait ábrázolják. A szobának vidéki hangulata van. Ugyanis a gazdag emberek nemcsak a partijaiknak, de a szobáiknak is témát választanak.

– Szóval honnan ismered Sarah-t és Calebet? – kérdezem, és behúзва a lábamat felé fordulok. Most, hogy ilyen

közel van egymáshoz az arcunk, látom csak, hogy a szeme mogyoróbarna színű, apró zöld árnyalattal. Az arca borostásabb, mint elsőre tűnt, de ezt azért nem vettem észre korábban, mert világosabb színű, mint a haja. És az illata is remek. Mintha fahéj keveredne valami meleg és kellemes pézsmaillattal. Olyan benyomást kelt, mint aki egyszerre képes megrakni egy tábortüzet és tortát sütni a születésnapomra.

Leplezetlenül vizslatom őt tovább. Nem tudok ellenállni neki, úgyhogy nem is próbálkozom. És amikor leveszem a szemem a meglepően mutatós gyűrűkollekción, amely a feketére festett körmű ujjait díszíti, észreveszem, hogy ő pedig az én blúzomat vizslatja. Csakúgy, mint én, ő sem leplezi a csodálatát.

Elmosolyodom, felhúrom a vállam, és kinyomom a mellkasom. Még pár pillanatig hagyom, hogy nézelődjön, majd halkán megköszörülöm a torkomat.

– Ne haragudj! – rezzen össze. – Mit is mondtál? – Úgy pislog, mint egy gonosztevő, akit épp rajtakaptak.

– Te szemtelen! – nevetek fel. – Te engem méregettél!

Idegesen felnevet.

– Tudom, basszus, ne haragudj! Még sohasem... Szóval sohasem feledkeztem meg ennyire arról, hogy ne tegyek úgy, mintha bámulnék valakit. – Szégyenkezve magyarázkodik, de a szája sarka továbbra is felfelé görbül.

– Nem véletlenül vettem fel ezt a jelmezt – vonom meg a vállam az ingem szélével játszadozva.

– Annyira sajnálom. Én nem akartam...

– Egyébként hogy tetszenek? – szakítom félbe.

Felnéz a plafonra, mintha csak valami istenséget keresne, aki segít neki velem kapcsolatban. Imádom.

Nézem, ahogy lassan elmosolyodik, és ráharap az alsó ajkára.

– Gyönyörűek, ahogy a tested minden porcikája – mondja lassan. Most rajta a sor, hogy megköszörülje a torkát, mivel

én feledkeztem bele az arca vizsgálatába. – De... mit kérdeztél?

Hirtelen teljesen elfelejtek mindent, amiről beszéltünk. De ahogy körbepillantok a szobában, és hunyorogva végignézek a körülöttem lévő berendezésen, eszembe jut, hol is vagyok, és így az is, amit kérdeztem.

– Honnan ismered Sarah-t és Calebet?

Bo hátradől a kanapén, az ujjáival szórakozottan a fodros inggallérját piszkálja, igyekezve kiszabadítani a nyakát.

– Calebbel egy közös barátunkon keresztül találkoztam, nagyjából hat évvel ezelőtt. Idén újra egymásba botlottunk egy munkahelyi dolognak köszönhetően. Egyébként nagyszerű srác. Na és te?

– Sarah-t egész életemben ismertem. Az anyukáink a legjobb barátok voltak a középiskolában, és mindketten bekapták a legyet végzős korukban. Együtt neveltek fel minket, mintha testvérek lennénk.

– Azta, akkor Calebet...

– Kilencedikes korom óta ismerem, igen – szakítom félbe. – Mindhárman egy gimibe jártunk. Azóta én vagyok a harmadik kerék.

– Harmadik kerék – ismétli meg. – Akkor te nem...? – Megint megjelenik egy mosoly a szája sarkában. – Meg akartam kérdezni, hogy elkísért-e valaki, de átfogalmazom a kérdést. Van valaki, aki szétverne, ha megtudná, hogyan méregettelek az előbb?

– Nincs. – A behajlított hüvelykujjammal próbálom eltakarni a mosolyomat, végighúzom az ujjbegyemet az ajkamon, majd magabiztosan folytatom. – Nincs. Se itt, se máshol. – Ez sokkal jelentőségtelegebben hangzott, mint terveztem, de azonnal megnyugszom, amikor látom, hogy újra elmosolyodik, és a tekintete elidőzik az ajkamon.

– Se máshol. – Felszegett állal bólint. – Vettem.

– Na és mi a helyzet veled? Van barátnőd, akiről tudnom kéne? – kérdezem, majd nagyot nyelek.

Felvont szemöldökkel néz rám, mint akit már a kérdés is sért.

– Nincs.

– Nem te lennél az első foglalt srác, aki eljátssza, hogy szabad – védem meg magam. Az exem például gyakran tett így.

– Jogos – nyugszik meg. – Nincs barátnőm. Se itt, se más-hol – utánoz.

– Jól van – megnyugodva dőlök hátra a kanapén, amitől a melleim összenyomódnak, és ez Bónak is feltűnik. – Akkor... mesélj magadról! Ki vagy te?

– Miért hangzik ez a kérdés mindig olyan fenyegetően? – mondja, miközben az arcára teszi a kezét, végighúzva a hüvelykujját az álla vonalán.

– Gondolom, mert az ember nem tudja pár mondatban összefoglalni minden addigi élettapasztalatát – sietek a segítségére. – De ettől még az az udvarias, ha legalább megpróbálja.

Válaszul bólint, miközben fél szemmel érdeklődve engem figyel, látszólag erőlködés nélkül, de az én szívem mégis hevesebben ver ettől.

– Igazad van – kezd bele. – Huszonkilenc éves vagyok. Pénzügyi elemzőként dolgozom. – Felemeli a kezét, mint aki meg akar gátolni, hogy félbeszakítsam, és tulajdonképp pont erre készültem. – Tudom, hogy nem a legizgalmasabb dolognak hangzik, de én imádom. – A hüvelykujja hátuljával megvakarja az orrát, majd oldalra pillant, keresztül a szobán. – Egyke vagyok – teszi hozzá. – Az apám Franciaországban él, úgyhogy ritkán látom, ennek ellenére akármilyen patetikus is hangzik, ő a legjobb barátom. Az anyám meghalt, amikor kicsi voltam. – Kínosan felnevet, mint aki nem tudja, nem nyílt-e meg túlságosan. – Huh... Egyetem alatt baris-

taként dolgoztam, és ezért túlságosan is kávéfüggő lettem. Kamaszkoromban olvastam egy könyvet arról, milyen szokásokra van szükség, hogy megőrizzük az agyunk egészségét, úgyhogy most mindennap szúdokuzom, mert rettegek, hogy elrohad az agyam. A kutya a kedvenc állatom, de sosem volt sajátom. A kedvenc színem pedig... talán a lila? – kérdezi, mint aki bizonytalan, meddig folytassa.

– Ez nagyszerű volt, köszönöm – reagálok.

– Igen? Átmentem?

– Igen, nagyon tartalmas volt, bár van néhány felmerülő kérdésem.

– Nem mesélsz először te magadról? – kérdezi Bo felvont szemöldökkel.

– Jó, rendben – nyúlok a pohárért, amit az imént tettem le elénk az asztalra.

Bo figyelmesen néz, várja, hogy megszólaljak, és hátradől, hogy hallgasson.

– Huszonnyolc éves vagyok – kortyolok bele az italomba. – Egy kávézóban dolgozom, úgyhogy egy kicsit én is kávéőrült vagyok. Nyaranta vízimentősködöm, amit imádok. Ha tehetném, egész nap kint lennék a szabadban. Az anyukám ezért gyakran hívott az ő kis mókusának, ami azért is találó, mert szeretek gyűjtögetni. Most épp növényeket. Ő Floridában él a pasijaival, akik elég jó fejek... Igyekszem évente egyszer meglátogatni, de elég messze van. Az apámat nem ismertem. És... – Próbálok kitalálni még egy utolsó dolgot. – Ja, és a kedvenc színem a zöld.

– Akkor örülök, hogy megismertelek, Fred!

– Kérlek, ne hívj így! – szólok rá félig viccelődve.

– De miért? – úgy tesz, mint aki megbántódott.

– Ez nem igazán szexi név – válaszolom. – A Winnifred önmagában is elég rossz, pláne a Fred! Azt a fura nagybácsit szólítják így, akit inkább nem hívsz meg hálaadáskor.

– Egyezzünk meg abban, hogy nem értünk egyet.

– Képzeld csak el, hogy azt kiabálsz a hálósobában: Fred! – Egyre szélesebbre húzódik a mosoly az arcán, és ahogy rápillantok, úgy döntök, egyértelműsítem a mondani-valómat. – Ó, Fred! – nyögök. – Igen, Fred! – kiáltom a kelleténél kicsit hangosabban, miközben élvezkedést színlelek. – Ez borzalmas. – Néhány másik vendég zavartan és talán egy kicsit megbántottan fordul felém. Intek nekik, mire folytatják a beszélgetést, én pedig Bóra nézek.

Hihetetlenül klisésen hangzik, de olyan sugárzó a mosolya, hogy a napra lehet nézi, de rá nem. Érzem, ahogy én magam is életet merítek belőle, mintha ez lenne az én saját kis fotoszintézisem.

– Miért nézel így rám? – kérdezem, és hirtelen elbizonytalanodom.

– Vicces vagy – mondja tárgyilagosan, de az arckifejezése nem változik.

Hub!

Igyekszem összeszedni magam, és körbenézek a szobában. Úgy teszek, mintha a többi vendég és a jelmezeik hirtelen felkeltették volna az érdeklődésemet. Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy elvörösödtem a dicsérettől, és kétségbeesetten próbálom elrejteni.

Amikor végre ismét Bo felé fordulok, látom, hogy a bojtos kanapé háttámlájával van elfoglalva. A karját az én háttámlámon pihenteti, miközben a hüvelykujjával a bútor egyik gombján köröz.

Nem kellett volna, hogy ez megérintsen, és ha bárki szóvá tenné, letagadnám, de van valami szexuálisan vonzó ebben a mozdulatban. Úgy érzem, teljesen magával ragadott a látvány, ahogy lassan a gombon köröz. Érzem, hogy gombóc jelenik meg a torkomban, és szétnyílik az ajkam, miközben elképzelem, hogy a hüvelykujja hasonlóan köröz bennem.

Hónapokkal ezelőtt volt utoljára olyan jó randim, hogy megengedtem egy férfinak, hogy így érjen hozzám – nem mintha megérte volna. Ennek ellenére az alapján, amit a mellkasomban érzek, azt hiszem, Bónak adnék egy lehetőséget.

– Szóval – szólal meg Bo, mire elkapom a tekintetem a gombról, és a szemébe nézek. – Egyedül vagy itt...

– Ez most kérdés? – érdeklődöm, és megköszörülöm a torkom, hogy visszanyerjem a hangomat.

Szemforgatva néz rám. És ez is bejön.

– Azt hiszem – nyújtja hosszúra a szót –, az igazi kérdés az, hogy miért.

– Ó, tehát elértünk az estének arra a pontjára, amikor szóba hozzuk, hogy mik a másik hibái? – kérdezem.

– Szerintem sokkal inkább arról van szó, hogy lehet valaki szingli, aki olyan jól néz ki, mint te. De tényleg! – válaszolja.

– Hát, köszü! – szarkasztikusan mondom, de érzem, hogy újra előnti az arcomat a forróság, és emiatt nagyon dühös vagyok magamra. Egye este alatt háromszor is elvörösödtem? Ez rekord, amit, remélem, sosem döntök meg. – Őszintén szólva egyáltalán nem olyan izgalmas a válasz. Egyszerűen csak nem keresek hosszú távú kapcsolatot. Sarah már többször is mondta, hogy menthetetlenül független vagyok.

Azt azonban nem említettem meg, hogy gyerekkoromban végignézttem, ahogy az anyám újabb és újabb szerencsétleneket hoz haza, miközben tudtam, hogy mindkettőnknek jobb nélkülük. Anyám pasijai alig pár hét randizás után elkezdtek úgy viselkedni, mintha hatalmuk lenne anyám élete felett, vagyis a mi életünk felett. Általában apró dolgokkal kezdték, például kicserélték anyám kedvenc kávéját a saját kedvencükre. Aztán apránként fokozódott a helyzet. A sorozatnézős estéinken egyre gyakrabban hangzott el, hogy „Kicsim, ma este meccs van. Miért nem mész fel a szobádba, és fejezed be a házidat?”, vagy hogy „Nem, ma este nem eszünk tacót. Anya aktuális pasija

nem szereti”. Aztán mindig leléptek, mi pedig visszatértünk a normális kerékvágásba. Sarah, az anyukája és én élveztük a rövid átmeneti időszakokat két pasi között, és mindig ott voltunk anyának, amikor az új kapcsolat menthetetlenül zátonyra futott. Ennek köszönhetően gyorsan megtanultam, hogy ha a saját életemet akarom élni, nem engedhetek be egy férfit.

De, mint a legtöbb reménytelen szerelmes idióta, a húszas éveim elején én is megfeledkeztem a saját arany szabályomról, és összeköltöztem a barátommal, Jackkel, aki azt akarta, hogy minden úgy történjen, ahogy ő mondja, ezért cserébe viszont egyáltalán nem tett semmit. Természetesen ez a kapcsolat is katasztrófába fulladt. Azóta is próbálom összeszedni magam. Az önértékelésem és a jövőbeli terveim még mindig romokban hevernek.

– És veled mi a helyzet? – kérdezem. – Feleséget keresel?

– Nem – nevet fel Bo, és a tekintetét a plafonra emeli.

– Nem keresek.

– Akkor úgy látom... passzolnak az elképzeléseink. – Az alsó ajkamba harapok, és remélem, hogy leesik neki a nem éppen elegáns célzásom.

Szerencsére veszi az adást, és a kelleténél kissé hosszabban bámul rám. Olyan sokáig, hogy már kezdem érezni a lüktető szívverést a nyakamban. Természetesen ebben a válaszban reménykedtem, de valamiért Bótól ez az egész kissé megsemmisítően hat. Talán azért, mert a tekintetével az arcomat pásztázza, és próbál rájönni, miféle ember vagyok. Mintha már ismerne korábról. Vagy lehet, csak nem hiszi el, hogy még sosem találkoztunk.

Bármit is jelentsen ez a tekintet, ideje leállítanom. Túl sok vér tódul miatta az arcomba, amitől melegem van, elvörösödöm, és szédülök.

– Tetszik a kalózlábad – teszek egy hihetetlenül szerencsétlen próbálkozást, hogy eltereljem magamról a figyelmet.

– Vagyis úgy értem, a jelmezed. Nem csak a lábad, természetesen. Hanem az egész – magyarázkodom esetlenül.

– Jaj, de jó, hogy ezt mondd! Már attól félttem, hogy csak a lábam miatt akarsz engem – ugrat.

Szándékosan figyelmen kívül hagyom, hogy azt mondta, *akarsz engem*, és határozottan támadásba lendülök, felül-emelkedve a korábbi sebezhetőségemen.

– Volt már veled ilyen korábban? – nyúlok az italomért, és közben azért imádkozom, hogy az kellőképp lehűtsön.

– Múlt héten kaptam egy kellemetlen üzenetet az Instagramon; Reese24 azt írta, hogy a farka hatalmasnak látszana az én kis babakezemben.

– Te jó ég! – Bo arca eltorzul, és nevetésben tör ki.

– Hát, ez van.

– Mennyire elcseszettnek kell már lenni ehhez!

– Az biztos.

– De... – Bo a levegőbe emeli két tenyerét, és egy mérleget imitál velük.

– Nem – kétségbeesett nevetésben török ki. – Meg ne próbáld!

– Mármint tényleg – szeme huncutul csillog, miközben vállat von. – Végül is igaza van. Biztos nagynak tűnne.

– Te jószágos ég!

– Ha belegondolsz, jót tenne az egótoknak, Reese24 biztos tud valamit.

– Szörnyű – méltatlankodom nevetés közben. – Mindketten szörnyűek vagytok. – Felpöndörítem az ajkamat egészen az orromig, mintha bűdös lenne a szobában, Bo pedig ismét kényelembe helyezi magát, a karja újra mögöttem pihen.

Tovább beszélgetünk, mígnem meghalljuk, hogy Sarah lejátszási listája ismét a *Monster Mash*hez ér. A boszival ellentétben Bo jót nevet a dallal kapcsolatos teóriámon, és elhátározza, hogy amint hazaér, ő is aprólékosan tanulmányozza

a szöveget. Mire a beszélgetésünk kezd ellaposodni, a bulinak is lassan vége. Jóleső hallgatásba burkolózunk, én pedig hozok egy harmadik kör italt.

De meglepő módon nem kellemetlen a beszélgetésben beállt csend. Rengeteg olyan randin voltam már, ahol elhalt a beszélgetés, és könnyebb volt elbúcsúzni vagy inkább visszavonulni valaki lakására, mintsem várni a következő beszéd-témára. De ma este valahogy nem fogyunk ki a témákból, és nem félek attól, hogy a beszélgetésünk erőltetett, unalmas csevejbe torkollik.

Ezek a rövid hallgatások sokkal inkább olyanok, mintha kis szünetek lennének. Mintha egymásnak tartanánk előadást. Az egyik körben én vagyok a közönség, a másikon pedig az előadó. Folyamatosan nevetgetjük egymást, fenntartjuk a másik érdeklődését. Jól érzem magam, és egy részem azt kívánja, bárcsak több időnk lenne még, mielőtt Sarah és Caleb kidob mindenkit a lakásból. De talán meggyőzhetem, hogy maradjon még egy kicsit.

Az alapján, amit eddig megtudtam Bóról, úgy érzem, nekem kell a kezembe venni az irányítást. Nevetséges, hogy mennyire nincs tisztában a saját vonzerejével. Már-már félénknek mondanám. Azt még el tudom képzelni, hogy elkérje a telefonszámomat, de biztosan nem lesz elég vakmerő ahhoz, hogy áthívjon magához. Pedig én már eldöntöttem, hogy ezt akarom.

– Ez paróka?

Csak akkor veszem észre, hogy Bo a hüvelykujja és a mutatóujja között morzsolgatja a fűrtjeimet, amikor az ujjai hozzáérnek az arcomhoz.

– Nem, ez mind a sajátom. – Nagyot nyelek, ahogy a hüvelykujja végigsimít az államon.

Továbbra is a hajamat birizgálja, az ujjbegyeire csavarja a fűrtöket, mintha csak elvarázsolt kígyók lennének. Minden erőmmel azon vagyok, hogy ne vessem magamat az ölébe.

– Bocsi! – suttogja, és megnyalja az ajkát. De érzem, hogy még mindig nem engedte el a hajamat.

– Nem zavar – válaszolom lágyan, valójában azt szeretném mondani: Nyugodtan érints meg! Ahol csak akarsz.

– Gyönyörű – néz rám teljes komolysággal. Elengedi a hajam, és ismét hátradől. Nagy levegőt vesz, majd lassan kifújja az orrán. – Azt hiszem, talán túl sok puncsot ittam.

– Engem egyáltalán nem zavart. – Előredőlök, próbálom elkapni a tekintetét. Igyekszem ráhangolódni, hogy folytatásra sarkalljam. De nem sikerül. Hihetetlenül vonzó, de ő ezt egyáltalán nem veszi észre. Ez egyszerre aranyos és idegesítő.

Végül megeléjelem a dolgot. A kezembe vehetem az irányítást. A fenébe is, modern nő vagyok! Nyugodtan megszerezhetem, amit akarok, még akkor is, ha a hétköznapiakban nem igazán ezt a szemléletet követem. De most meg tudom csinálni.

– Bo, nincs kedved feljönni velem az emeletre? – kérdezem kissé hangosabban, mint terveztem, mivel próbálok magabiztosnak tűnni.

Tágra nyílt szemmel néz rám, és közben félredönti a fejét.

– Az emeletre?

Nem voltam felkészülve, hogy meg kell ismételni magamat. Vagy hogy magyarázkodnom kell. Legszívesebben egy díszpárnába nyomnám a fejemet, de a rohadt életbe, már belekezdtem.

– Volna kedved szexelni velem? Van itt egy szobám – magyarázom, és közben igyekszem kihúzni magam, nehogy összeroskadjak. Fontos, hogy megőrizzük a magabiztosság látszatát.

– Itt? – húzza össze a szemöldökét meglepetten.

– Mármint?

– Te... te itt laksz?

– Nem, csak sokat vagyok itt. – Várok pár másodpercet, reménykedve, hogy kisegít ebből a nyomorult helyzetből,

de úgy látszik, nem tud követni, és össze van zavarodva. Lehetséges, hogy félreértettem a helyzetet? Volt már, hogy teljes homályban voltam, de ennyire még sosem. Ez kettőnk között biztosnak tűnt.

Idegesen nevetve hajtja előre a fejét.

– Hát, igazából én...

A neonpuncs tehet róla, mondom magamnak.

– Bocsi, felejtjük el az egészet! – Én pedig hazudni fogok magamnak, hogy túltegyem magam ezen. Bo szűz. Életre szóló cölibátust fogadott. Én voltam a legnagyobb kísértés, amit elé sodort az élet, de erősnek kellett maradnia. Nem az én hibám. Nem az én hibám. Nem az én...

– Ne! – szólal meg határozottan. – Ne... ne felejtjük el! Ne haragudj, én csak... – megrázza a fejét – ...azóta, hogy... – A pillantása a térdén pihenő kezére esik, oda, ahol a múltáb rögzítve van.

Jaj!

Gondolkodnom kellene. Gondolkodnom kellene, mielőtt megszólalok. De nem teszem, ami sajnos gyakran fordul elő velem.

– Történt valami a...? – Ahelyett, hogy befejezném a mondatot, amelyet soha nem is kellett volna elkezdenem, az öle felé biccentek a fejemmel.

Winnifred June McNulty, nem kérdezheted meg az emberektől, hogy tönkrement-e a farkuk. Mégis, mi bajod van neked?

– Jaj, nem, semmi baja. Tökéletes formában van. – Ahogy kimondja ezeket a szavakat, fintorogni kezd. Talán a szóhasználat miatt, de lehet, hogy az egész beszélgetésre így reagál.

Ezt rendbe kell hoznom. Nem olyan ember vagyok, aki beleavatkozik mások dolgába, szaglászik, majd eléri, hogy kellemetlenül érezzék magukat a saját testük miatt. Nem lehetek ilyen, ekkora képmutató.

Kedvesen közeledem felé, ráraakom a kezem az övére.

– Akkor biztos vagyok benne, hogy nem lesz változás. – Megtorpanok, várom, hogy a szemembe nézzen. – Ha szeretnéd, szívesen megpróbálom veled, tutira jól éreznénk magunkat.

Felém fordítja a tekintetét, a szeme elsötétül, pupillái kitágulnak, a szemöldökét pedig összevonja.

– Ez miért hangzott annyira vadítóan? – kérdezi suttogva, már-már hitetlenkedve.

Jól haladunk, gondolom. Kissé visszanyerem az önbizalmamat.

– Azóta készen állok erre, hogy a bal kezedet nyújtottad kézfogásra. – Próbálom elfojtani a mosolyomat. – Azt hiszem, hogy ez a két dolog nagyon hasonló, nem? Végül is valamilyen szempontból én is megértelek, nem?

Az ajkamat nézi és bólint, a szeme vidáman csillog.

– Akkor mi legyen? – kérdezem, és elég közel hajolok hozzá ahhoz, hogy meg tudjam számolni az arcán a szeplőket, amelyek az orrán egyfajta hidat képeznek. – Mert ha most megint nekem kell kezdeményeznem, esküszöm, belefojtom magam a puncsostálba.

Bo gondolkodás nélkül közelebb húzódik, és megcsókol. A csókja rövid és gyengéd, miközben a kezében tartja az állkapcsomat. Az ajka puha és meleg, és basszus, teljesen megőrjít.

– Igen – mondja, miközben éhesen kapkod levegő után, a homlokát az enyémnek szorítja. Halkan nevet, és egy hajtincset a füle mögé igazít, majd ugyanazzal a kezével végigsimít a nyakamon, a vállamon és a karomon. – Gyerünk! – mondja, és megragadva a kezemet, feláll.

– Várj! – húzom vissza. – Először felmegyek én. Megnézem, nem találta-e ki ugyanezt valaki más is, és nem rohamozták-e meg a vendégszobát. Te menj addig a konyhába, és hozz egy kis vizet, vagy inni valamit. Az utolsó ajtó balra.

– Jól van – bólogat lelkesen, ami nagyon is a kedvemre van. Olyan izgatott, mint Caleb kiskutyája, amitől egy pillanatra elfog a pánik.

Azt hiszem, nem állok készen egy újabb fiúra, aki túl kedves az ágyban. Tudnom kell, hogy a köztünk lévő kémia nem szűnik-e meg, amint felérünk az emeletre.

– Bo, megígéred nekem valamit? – kérdezem.

A felső ajka kissé előrenyomódik, miközben ismét bólint, immár kisebb lelkesedéssel.

– Igen?

– Ígérd meg, hogy mindketten jól fogjuk érezni magunkat ma este! Annyi kellemetlen egyéjszakás kalandom volt idén, és ha újabb orgazmust kell színlelnem, azt hiszem, hivatalos felszólítást fogok kapni, hogy menjek el apácának. – Az ajkamba harapok, attól félek, kissé túlzásba estem, tekintve, hogy Bo egy vadidegen számomra.

Neki viszont a szeme sem rebben, hanem újabb hatalmas kislégy vigyor kerül szét az arcán.

– Win, ha biztosabb lábakon fogsz kísértálni abból a szobából, mint én, nem leszek elégedett.

Egy lábas vicc? Nem bírok magammal.

A szám elé teszem a kezem, de így is kitör belőlem a nevetés.

– Ezt nem gondoltad komolyan.

– Dehogynem – dől hátra kényelmesen a kanapén. Ismét a hajamért nyúl, eljátszadzik a fürtjeimmal, majd az ajkamra pillant. A tekintetében vágyakozás és élvezet tükröződik.

– Most pedig menj fel, mindjárt jövök.